

Від автора

Як боляче і зимно ступати по вістрі леза,
балансуючи над прірвою обіруч себе...
Йти вперед повільно і напружено,
здрігаючись від кожного порізу,
мліючи від болю і незворотності.
А назад — не можна...
Назад — нема дороги...
Назад — не існує...
Доріг багато, а ти наступаєш на лезо.
Що тобі застереження?
Що тобі вигуки збоку?
Ти обираєш свій шлях.
А лезо тобі не блищить,
бо воно — іржаве.
Воно — приховане.
Воно — непомітне
і тим небезпечно...
На початку воно виглядає навіть тупим...
Ти ще не знаєш, що відшліфуєш його своєю ногою,
вимочиш своїми слізьми,
вигостриш своїм серцем
і йтимеш ним довго, так довго,
як тільки стачить тобі часу, відпущеного Небом.
А там, за горизонтом, тебе чекає нагорода,
яку сама собі призначила.
Яку сама собі виборола.
Заради якої жертвувала спокоєм.
Заради якої вивчала уроки любові.
Заради якої сміялась і плакала.
Заради якої тебе покликано у цей світ...

*У тілі сім
послушниця Закону,
чужих життів
впокорена раба.
І нині, і ввіки, і до скону
не стихне в ній даремна боротьба.*

У наступному переродженні

У наступному переродженні я буду чоловіком.
Я обов'язково буду чоловіком.
Сподіваюсь, у цьому втіленні я достатньо спокутую, аби
заслужити цей привілей...
Чоловікам багато дано.
Чоловікам багато прощається.

Чоловіки — це діти. Свавільні вимагачі бажаного, що не терплять, ба навіть не мислять відмови.

Їм належить усе. Навіть те, що їм не належить.

Це пестунчики долі, котра стелиться до чоловічих ніг поцяцькованим килимом щедрот. Навіть тих отруйних щедрот, яких вони, засліплені певністю вседозволеності, бачити не бачать і чути не чують.

Життя дається їм для того, аби вони брали з його скарбниці безоглядно.

Воно поблажливе до чоловіків, бо навіть жінок їм зсилає Небо дурних і поблажливих, пекельно нестерпних і райсько-красивих, солодких, як мед, і квасних, як оцет...

Вільних невірниць, що служать найкоштовнішими і найнебезпечнішими смаколикками для перебірливих і непогамовних гурманів, володарів життя — всіляких, яких лиш собі забажають.

І вони беруть.

Беруть — поглинають, поглинають і беруть.

І так коловоротом, коловоротом, аж до краю, коли вже нема чого брати, бо нема куди класти...

Дивні й блаженні створіння.

Ті, що не перестають бавитись світом від народження і до кончини.

* * *

У минулому житті я була чоловіком.

Я певна цього.

Мені не забувся смак волі...

А жіноче тіло надто тісне для вільної душі. Воно для неї служить тюрмою, виправною колонією суворого режиму, бовваном, котрий, належить кому завгодно, тільки не тій неприкаяній душі, що зав'язла у ньому.

*...А на кону чужа душа,
чужої долі сторінка чиста.
Юрба в ній пише своє ім'я
свої гріхи — і вже барвиста...*

**Маски-шоу,
або
Благими намірами**

Не люблю лукавити.

Не скажу, що не роблю цього зовсім і ніколи... Якби сказала — злукавила б. Усі ми час від часу це робимо з різних причин... Хоч, може, не всім стане духу визнати це, навіть